

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Nr. 227

24 iunie — 30 iunie 2007

Duminica a patra după Rusalii

Astăzi: NAȘTEREA SF. IOAN BOTEZĂTORUL

Vineri: SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

Nașterea Sf. Ioan Botezătorul

Grafică realizată de Maria Gheorghiuță

Din cuprins:

◆ Patima - războiul nevăzut al ființei noastre	2
◆ Pelerin la locuri și momente sfinte	3
◆ Gând de duminică	4

Proorocule și Înaintemergătorule al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi, cei ce cu dragoste te cinștim; că nerodirea celei ce te-a născut și amuțirea părintelui tău s-au dezlegat întru mărită și cinștită nașterea ta, și întruparea Fiului lui Dumnezeu lumii se propovăduiește.

Troparul Nașterii
Sfântului Ioan
Botezătorul

Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel face încheiere perioadei postului Sfinților Apostoli. Fiind în zi de vineri, se face doar dezlegare la pește.

Evangelhia acestei duminici

- Matei VIII, 5-13 -

5. Pe când era în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L,
6. Și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog chinându-se cumplit.
7. Și i-a zis Iisus: Venind îl voi vindeca.
8. Dar sutașul, răspunzând, i-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea.
9. Că și eu sunt sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se du-ce; și celuiilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face.
10. Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă, la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință.
11. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția cerurilor.
12. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.
13. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.

Patima - războiul nevăzut din ființa noastră

Atunci când vorbim de consumul de alcool în mod sistematic și necontrolat, mai cu seamă pe fondul unei vieți care se dorește a fi religioasă, cu siguranță survine următoarea întrebare: **dependența de alcool este păcat sau boală?** În cartea sa, „Setea”, James Nelson menționează patru opinii ce pot apare ca răspuns:

1. *Este doar păcat.* Dependența este cauzată de greșelile umane care produc o denaturare a personalității printr-un comportament irascibil, încă-pățânat și păcătos devenit obicei.. Această perspectivă acordă mare importanță responsabilității personale.
2. *Începe ca păcat și devine o boală.* Consumul începe ca un comportament păcătos și devine o dependență în timp, progresând într-o boală obsesiv/compulsivă. Această perspectivă pare a angaja mai puțin responsabilitatea individului.
3. *Dependența de alcool este un amestec de păcat și boală.* Această perspectivă spune că atunci când combinăm alegeri proaste legate de stilul de viață și factorii pur biologici rezultă boala dependenței. Aici, avem o responsabilitate mixtă.
4. *Dependența este o boală care rezultă din păcat, dar acel păcat este în afara responsabilității persoanei.* Această perspectivă se referă la condițiile sociale, cum ar fi abuzurile familiale și normele culturale care sunt în afara controlului persoanei. Poate să insinueze că dependența este „programată” de societate și că în mare parte, persoana dependentă este o victimă a societății. Această perspectivă oferă și mai puțină responsabilitate.
5. *Dependența este o boală; păcatul nu este un factor.* Această perspectivă susține că nu este rău să bei, dar că un anumit procent dintre oameni au o predispoziție genetică spre dependență și că vor deveni dependenți. Păcatul nu intră în cadru, iar alcoolul este privit ca o victimă. Responsabilitatea nu mai e față de păcat, ci față de acceptarea tratamentului.

Așadar, păcatul include ideea de responsabilitate personală. Se pune însă întrebarea dacă alcoolul este responsabil pentru că este alcoolic. Altfel spus, dacă el a ales să aibă problema alcoolismului sau dacă este victima alcoolismului, la fel ca și societatea în care trăiește? În prezent, credința generală este aceea că alcoolismul e determinat nu de un singur factor, ci de mai mulți factori din viața individului. Mulți oameni ne-ar spune că au devenit alcoolici datorită unor circumstanțe dincolo de controlul lor: factori genetici, psihologici, sociologici și culturali. De exemplu, atât societatea irlandeză, cât și cea iudaică acceptă consumul de alcool, dar în cea irlandeză există mai mult alcoolism.

Un lucru sigur despre păcat este că presupune separarea de Dumnezeu. Aceasta separare de Dumnezeu cauzată de păcat a determinat boală și moarte încă de la căderea lui Adam.

Sf. Apostol Pavel, vorbea despre păcatul său (Romani 7, 19 - 20): „căci nu fac binele pe care-l vreau, ci răul pe care nu-l vreau, pe acela îl săvârșesc. Iar dacă fac ceea ce nu vreau eu, nu eu fac aceasta, ci păcatul care locuiește în mine”. Aici, Sf. Pavel vorbește despre acel tip de neputință care face parte în general din condiția umană, care există în „natura noastră umană decăzută”.

Atunci când ne referim la natura umană, nu putem însă să separăm mintea, de suflet și de trup. Dacă ceva o influențează pe una dintre ele, le influențează pe toate. Pentru dependentul de alcool viața spirituală este mai complicată, separarea lui de Dumnezeu devine foarte acută și foarte reală. Această separare nu are loc într-un mod deliberat și voit, ci apare din cauza alegerii lui de a bea alcool. Însa, de obicei, factorii care produc alcoolismul îi sunt necunoscuți. El nu devine alcoolic prin alegerea sa; mai degrabă putem spune că el devine victima circumstanțelor, pentru că îi lipsesc informațiile despre alcoolism și adicție. Și să nu uităm că presiunile societății în care trăiește îl încurajează în mod evident să consume alcool, care este exact cauza problemelor lui.

O altă observație legată de privirea alcoolismului ca păcat este aceea că multor alcoolici le este dificil să folosească Biserica pentru reconcilierea lor cu Dumnezeu. Le e dificil din cauza stigmatului de a fi văzut ca „păcătos”. Alcoolicul știe deja că e păcătos. Cu câteva decenii în urmă, alcoolismul era considerat încă a fi doar o slăbiciune morală. Doar pe la mijlocul anilor '30 și mai ales prin eforturile unor programe ca *Alcoolicii Anonimi*, conceptul de boală al dependenței de alcool a fost înțeles și acceptat. E interesant de observat ca deși alcoolismul este privit ca o boală totuși se folosește o abordare spirituală pentru tratamentul acestuia, care are ca scop de a-l ajuta pe individ să-și găsească pacea cu el însuși, cu ceilalți oameni și cu Dumnezeu. Primul pas al este să ne admitem „neputința” personală, exact aceea neputință de care amintea Sf. Pavel în Romani.

Este alcoolismul un păcat sau este o boală? Aș spune că nici unul dintre argumente nu e pe deplin satisfăcător. Modelul păcatului nu ia în considerare factorii biologici și psihologici ai conceptului de boală. Pe de altă parte, conceptul de boală nu abordează disperarea spirituală cu care se confruntă alcoolul și nu permite dezvoltarea instrumentelor spirituale necesare recuperării. De aceea, cele două perspective trebuie privite ca fiind complementare, ele fiind deopotrivă utile și necesare în tratamentul alcoolismului și dependențelor. Singura problemă e că uneori oamenii care adoptă una dintre perspective intră în competiție cu ceilalți, fără a încerca să își înțeleagă reciproc poziția.

Vindecând pe omul bolnav de paralizie, Iisus le-a spus cărturarilor: „Ce este mai lesne a-i spune slăbanogului: Iertate fie-ți păcatele, sau a-i zice: Ridică-te, ia-ți patul tău și umblă !?” (Marcu 2, 9). În această parabolă, Iisus îl vindecă pe om de boală, dar îi și iartă păcatele. În cazul oamenilor care suferă de dependență de alcool este așadar nevoie și de vindecarea trupului, dar și a sufletului. Nu putem să le tratăm separat.

A consemnat Pr. Mihai Mărgineanu după “Programul de informare despre Alcoolism “Sf. Dimitrie Basarabov”.

Pelerin la locuri și momente sfinte

Mănăstirea Sfinții Apostoli Petru și Pavel

Ctitorie a lui Ștefan cel Mare, situată în centrul orașului Huși, la cca. 45 km de orașul Vaslui, construcția *Mănăstirii Sfinții Apostoli Petru și Pavel*, a fost începută în anul 1494 și terminată la 30 noiembrie 1495. A fost concepută ca o biserică mică, motiv pentru care nu a fost înzestrată cu moșii nici de ctitor, nici de urmașii săi, însă, pe la anul 1598, Ieremia Movilă o înzestreză cu mai multe sate și moșii. Mănăstirea a fost și reședința Episcopiei Hușilor, o instituție care a avut un rol important în viața culturală și spirituală românească. Episcopia Hușilor a fost înființată în anul 1598, cel dintâi episcop fiind Ioan de la Râșca. La conducerea Episcopiei Hușilor s-au succedat mari personalități precum: Dosoftei, stihuitorul Psaltirii (între anii 1658-1660), Mitrofan, care a contribuit la traducerea Bibliei de la 1688. Episcopia a fost reînființată după anul 1996, sub păstorirea Prea Sfințitul Ioachim Mareș, autorul mai multor cărți de spiritualitate românească și ctitor și ostenitor la înălțarea a trei catedrale în localitățile: Bacău, Măgurești și Roman. Biserica episcopală din Huși cunoaște de-a lungul existenței sale din plin vicisitudinile istoriei - a suferit o grea perioadă de degradare, în anul 1692 fiind parțial distrusă, iar câțiva ani mai târziu incendiată de turci (1711), a înfruntat cutremure, a fost pustiită, dar de fiecare dată a fost restaurată. Lăcașul a fost reparat în întregime, cu sprijinul domnitorului Nicolae Mavrocordat, pentru ca în 1740 să fie asediată din nou de către turci. Rezultatul refacerii construcției de către episcopul Inochentie în anul 1756 se păstrează până în zilele noastre. Reparații capitale au fost necesare după cutremurele din 1802, 1940, 1977 și 1986. Între anii 1995 și 1998, lucrările de renovare sunt dirijate de Prea Sfințitul Ioachim, iar biserica a primit mobilier și catapeteasmă noi. Pictura interiorului a fost realizată odată cu reparațiile de după cutremurul din anul 1940. O nouă restaurare are loc între anii 1995-1998, pictura fiind realizată în tehnică frescă de pictorul Dumitru Bănică, cel care pictează și iconografia catapetezmei. În pronaos, de o parte și de alta sunt pictați sfinți printre care și cei autohtoni. O importanță deosebită o are Casa Arhierescă, fostul Palat Episcopal, situat la 40 m sud-est de biserică, deoarece, găzduiește un bogat fond muzeistic, obiecte bisericești cu valoare de patrimoniu aduse de la parohiile din județul Vaslui.

Sursa: *Mănăstirile și schiturile Romaniei pas cu pas*, Editura Nemira, 2002

Elena-Oana Cucu

Între marile personalități care au manifestat dorința de a se converti la ortodoxie, se înscrie și binecunoscutul scriitor și gânditor Nicolae Steinhardt, autor a numeroase și valoroase cărți, *Jurnalul Fericirii*, *Dăruind vei dobândi*, *Monologul polifonic* etc.

Reprezentant de marcă al spiritualității românești, evreu de origine și lider de generație culturală (într-o vreme în care nu am dus nicidecum lipsa de adevărate valori), și-a descoperit adevăratul drum al vieții în urma întâlnirii cu Hristos, în sinistrele celule ale Jilavei, unde s-a creștinat. Naș și înainte-pregător al botezului ortodox a fost Prea Cucernicul Părinte Mina Dobzeu, colegul său de celulă, în prezent renumitul stareț al *Mănăstirii "Sfinții Apostoli Petru și Pavel" din Huși*.

„Cine a fost creștinat de mic copil nu are de unde sa stie si nu poate banui ce-nseamna botezul. Asupra mea se zoresc clipă de clipă tot mai dese asalturi ale fericirii. (...) Vasazica este adevarat: este adevarat ca botezul este o sfanta taina, ca exista Sfintele Taine. Altminteri, fericirea aceasta care ma impresoara, ma cuprinde, ma imbraca, ma invinge nu putea fi atat de neinchipuit de minunata si deplina. Liniste. Si o absoluta nepasare. Fata de toate. Si o dulceata. In gura, in vine, in muschi. Totodata o resemnare, senzatia ca as putea face orice, imboldul de a ierta pe oricine, un zambet ingaduit care se imprastie pretutindenii, nu localizat pe buze...”
(Nicolae Steinhardt - *Jurnalul fericirii**, Editura „Dacia”, Cluj, pag. 84)

***Această carte o puteți împrumuta spre a o citi și de la Biblioteca parohială.**

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Secretar redacție: Vasilica Onofrei, tel. 0741 706
602 E-mail: redactor_sef@yahoo.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru
susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile
culturale și filantropice ale parohiei, primim donații
în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450
deschis la Raiffeisen Bank

PROGRAMUL DUHOVNICESC în Postul Sfinților Apostoli

Pentru Taina Spovedaniei:

Marțea, Miercurea și Joia:

8.00 - 10.00 și 18.00 - 20.00

Vinerea: după Slujba Sf. Maslu, de la ora 18.00

Sâmbăta: 18.00– 20.00

*Din considerente canonice temeinice și pentru
a nu afecta desfășurarea serviciului liturgic,
DUMINICA și în SĂRBĂTORILE CU CRUCE
ROȘIE NU MAI SPOVEDIM DIMINEAȚA
ÎNAINTE DE SFÂNTA LITURGHIE*

Pentru primirea Tainei Sfintei Împărtășanii:

DUMINICA, în SĂRBĂTORILE CU CRUCE
ROȘIE, la Sfânta Liturghie și nu în afara
acesteia. Pentru a beneficia cu adevărat de
unirea cu Trupul și Sângele lui Hristos,
recomandăm primirea Sfințelor Taine în
momentul canonic orânduit de Sfinții Părinți,
adică spre sfârșitul Sfintei Liturghii și după
cuvântul citire a rugăciunilor pentru
Împărtășanie.

Gând de duminică

Sfântul Ioan Botezătorul, a cărui naștere o serbăm
astăzi, e considerat cel mai mare între prooroci sau profeți
dar și cel care încheie instituția profeției, care a avut o
importanță covârșitoare în evoluția spirituală a poporului
Israel. De la Moise și până la Zaharia, pe vestirea Voii
Domnului prin profeți s-a fundamentat întreaga istorie a
Vechiului Testament.

O dată cu venirea Mântuitorului Hristos, Mesia
Cel așteptat de profeți, descoperirea dumnezeiască se va
face în mod plener prin însăși gura Fiului lui Dumnezeu.
De aceea, profețiile, practic, rămân fără obiect, căci scopul
lor era să asigure pe oameni că Dumnezeu nu i-a uitat, că
le va dăruii mântuirea.

După Înălțarea Domnului, profeția revine în sânul
primelor comunități creștine, dar de data aceasta, ca dar al
Duhului Sfânt, ca o harismă. Importanța ei însă este mult
diminuată, lucru care se poate observa din plasarea ei între
ultimele daruri duhovnicești în enumerarea făcută de
Sfântul Apostol Pavel în I Corinteni 12, 8-10. Mai mult, în
raport cu cele 16 cărți profetice ale Vechiului Testament,
în Noul Testament găsim doar o singură carte profetică -
Apocalipsa !

De ce oare această scădere în importanță a
profeției în comunitățile creștine ?

- În primul rând, pentru că obiectul profețiilor a fost
nădejdea mântuirii, care s-a împlinit prin Întruparea Fiului
lui Dumnezeu. Profeția nu a avut ca scop prevestirea
viitorului imediat, chiar dacă uneori s-a întâmplat și așa, ci
a urmărit a păstra în sufletele oamenilor credința în
Dumnezeu și speranța izbăvirii din robia păcatului. Iar
aceste două scopuri s-au constituit în criterii de evaluare
pentru orice prezicere a cărei valabilitate trebuie analizată
din perspectiva relației omului cu Dumnezeu.

- În al doilea rând, pentru că, pentru cel ce crede și
urmează lui Hristos, nu atât cunoașterea viitorului, cât mai
ales starea morală și spirituală cu care întâmpinăm acest
viitor este importantă. Creștinul, întărit cu "armele lui
Dumnezeu" - adică având "mijlocul încins cu adevărul,
îmbrăcați în platoșa dreptății și coiful mântuirii", înarmați
cu "pavăza credinței și sabia Duhului, care este cuvântul
lui Dumnezeu" (Efeseni 6, 11-17) - nu are motive să fie
îngrijorat pentru viitor, căci viitorul pentru el înseamnă
binecuvântarea și lucrarea lui Dumnezeu în viața sa.

Astăzi, de multe ori înstrăinați de Dumnezeu,
privim cu mult interes orice prezicere, ne fascinează
prevestirea viitorului. Cu sau fără motiv, creștinul de azi
apelează cu ușurință la varii forme de prospectare a
viitorului apropiat: de la înșelătoarea și fără de folos
ghicitorie, până la deducțiile "științifice" ale unor
"inițiați" care "știu" mai mult decât se poate ști. Biserica a
condamnat și condamnă cu fermitate toate aceste forme
care subminează de fapt nădejdea creștină.

*Ce este oare mai important, să știu dinainte ce are
să mi se întâmple, fără a putea face mare lucru pentru a
preveni, sau să fiu pregătit, cu ajutorul lui Dumnezeu
pentru orice mi s-ar întâmpla în viitor?*

Pr. Mihai Mărgineanu